

■ Ἀπὸ τὸ Ὁρθόδοξο Ἀγιολόγιο τῆς Δύσεως

Ἡ Ἁγία Μάρτυς Λουκία

† 13η Δεκεμβρίου

Ἡ Ἁγία Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Λουκία γεννήθηκε περὶ τὸ 280 στὶς Συρακοῦσαι τῆς Σικελίας. Τὸ ὄνομά της προέρχεται ἀπὸ τὸ *lux-lucis*, τὸ ὁποῖο σημαίνει *φῶς*.

Κατήγετο ἀπὸ εὐγενικὴ ἑλληνορωμαϊκὴ χριστιανικὴ οἰκογένεια. Ὁ πατέρας της Λούκιος ἐκοιμήθη, ὅταν ἐκείνη ἦταν ἀκόμη πολὺ μικρῆ.

Ἔτσι τὴν ἀνέθρεψε ἡ μητέρα της Εὐτυχία, ἀπὸ τὴν ὁποία διδάχθηκε τὴν Ἀλήθεια τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως.

Ὄταν ἀσθένησε ἡ μητέρα της ἀπὸ ἀκατάσχετη αἰμόρροια, ἀπηλπισμένη ἀπὸ τοὺς ἰατροὺς, κατέφυγε μὲ τὴν θυγατέρα της στὴν Κατάνη, στὸν Ἱερὸ Ναὸ τῆς Ἁγίας Ἀγάθης, ὅπου ἐφυλάσσετε τὸ ἱερὸ Λεῖψανό της, κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς Ἑορτῆς Αὐτῆς, στὶς 5 Φεβρουαρίου τοῦ ἔτους 301 μ.Χ.

Οἱ δύο γυναῖκες προσευχήθηκαν θερμά. Ἡ Λουκία προέτρεψε τὴν μητέρα της νὰ ἀγγίξῃ τὸν χαριτόβρυτο Μνῆμα τῆς Ἁγίας Ἀγάθης, πεπεισμένη γιὰ τὴν ἰσχυρὰ μεσιτεία τῆς Ἁγίας, ἡ ὁποία ἐφανίσθηκε σὲ ὄραμα στὴν Λουκία καὶ εἶπε σὲ αὐτὴν:

«Λουκία, ἀδελφὴ μου, γιατί ζητεῖς ἀπὸ ἐμένα αὐτό, τὸ ὁποῖο δύνασαι καὶ σὺ ἡ ἴδια νὰ κάνῃς γιὰ τὴν μητέρα σου; Ἡ μητέρα σου εἶναι ἤδη θεραπευμένη χάρις στὴν πίστι σου, καὶ σὺ θὰ περιβληθῆς τὸν στέφανο τοῦ Μαρτυρίου γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ καὶ σύντομα θὰ καταστής δόξα

τῶν Συρακουσῶν, ὅπως ἐγὼ ὑπάρχω δόξα τῆς Κατάνης».

Κατὰ τὴν βεβαίωσι τῆς Ἁγίας Ἀγάθης, ἡ μητέρα τῆς Λουκίας θεραπεύθηκε καὶ ἀνέκτησε τὴν ἐπομένη τὴν υἰεΐα τῆς. **Εὐχαρίστησαν** τὸν Θεὸ καὶ ἐπέστρεψαν στὴν πόλι τους.

Τότε, ἡ νεαρὰ κόρη ἔλαβε τὴν συγκατάθεσι τῆς μητέρας τῆς νὰ ἀφιερῶση τὴν παρθενία τῆς στὸν Κύριο καὶ νὰ ἀποποιηθῆ τὸ σχέδιό τῆς νὰ νυμφεύση αὐτὴν μὲ ἓναν νέο ὑψηλῆς κοινωνικῆς θέσεως. **Ἡ** Λουκία, ἀφοῦ παρέλαβε τὸ μερίδιον τῆς ἀπὸ τὴν πατρικὴ κληρονομία, ἐπώλησε κτήματα καὶ κοσμήματα καὶ διένειμε τὰ χρήματα στοὺς πτωχοὺς.

* * *

Τὰ γεγονότα αὐτὰ προεκάλεσαν τὴν ὀργὴ τοῦ ὑποψηφίου μνηστῆρος τῆς, ὁ ὁποῖος κατήγγειλε αὐτὴν ὡς Χριστιανὴ στὸν Ἡγεμόνα τῶν Συρακουσῶν Πασχάσιο.

Ἐνώπιον τοῦ κριτοῦ ἐπέδειξε ἀνένδοτη ἀποφασιστικότητα, καὶ καθὼς βιαζόταν νὰ συναντήση τὸν Κύριο, εἶπε: **«Τώρα** ποὺ δὲν ἔχω ἄλλο τι νὰ θυσιάσω, προσφέρομαι ἡ ἴδια ὡς ζῶσα θυσία στὸν Κύριό μου. **Χάρις** σ' ἐσᾶς, οἱ ὁποῖοι μᾶς βασανίζετε γιὰ νὰ γίνεσθε ἀρεστοὶ στὸν Ἡγεμόνα, κατακτοῦμε τὴν χαρὰ τὴν αἰώνια».

Ὁ σκληρόκαρδος Ἡγεμόνας διέταξε τότε τοὺς στρατιῶτες νὰ τὴν σύρουν σὲ οἶκο ἀνομίας γιὰ νὰ ἀτιμασθῆ· παρ' ὅλες ὁμως τὶς προσπάθειες τῶν ἀσελγῶν ἀνδρῶν, οἱ ὁποῖοι παρουσιάσθηκαν,

Ἡ Ἁγία Λουκία.
Μωσαϊκὸ. Ραβέννα.

ἡ Ἁγία ἔμεινε ὡς βράχος, ἀκλόνητη καὶ ἀμετακίνητη. **Τὴν** ἔδεσαν τότε μὲ σχοινιά καὶ ἔβαλαν ἓνα ζευγάρι βόδια νὰ τὴν σύρουν· αὐτὰ ὁμως δὲν εἶχαν τὴν δύναμι νὰ τὴν μετακινήσουν.

Ἐξουθενωμένος ὁ Ἡγεμόνας, ἐρώτησε Αὐτὴν ποῖου εἴδους μαγείας μεταχειρίζεται. **Ἡ** Ἁγία τοῦ ἀπήντησε: **«Εγὼ** μαγείες δὲν χρησιμοποιοῦ, ἀλλὰ ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ μου παραστέκεται. **Καὶ** δέκα χιλιάδες στρατιῶτες νὰ φέρεις, τίποτε δὲν θὰ κατορθώσουν ἄνευ τῆς θεΐας συγκαταθέσεως».

Τότε οἱ στρατιῶτες, κατ' ἐντολὴν τοῦ Ἡγεμῶνος, ἤλειψαν τὴν Ἁγία μὲ πίσσα, ρετσίνοι καὶ λάδι καὶ ἀναψαν φωτιὰ γιὰ νὰ κάψουν Αὐτὴν ζωντανή.

Ὁμως, μὲ θεϊκὴ ἐπέμβασι, ἡ φωτιὰ ἔσβησε καὶ ἡ Ἁγία παρέμεινε σώα καὶ ἀβλαβῆς. **Ἐξίσου** ἄνευ

Ἡ Ἁγία Λουκία
μαζὶ μὲ τὴν μητέρα
τῆς στὸν Τάφο
τῆς Ἁγίας Ἀγάθης.
Ζωγραφικὴ.

ἀποτελέσματος ἦταν καὶ ἡ πυρά, τὴν ὁποίαν ἀναψαν γύρω της.

Ὁ Ἡγεμόνας Πασχάσιος, ὀργισμένος ἔδωσε τότε τὴν ἐντολὴ γιὰ μίαν ὀδυνηρότερη καὶ πλέον ἀπάνθρωπη πῆρωςι: τὴν ἐξόρυσεν τῶν δύο ὀφθαλμῶν τῆς Ἁγίας. Ἀκολουθῶς ἓνας στρατιώτης ἐβύθισε τὸ ξίφος του στὸ λαίμηδ τῆς Μάρτυρος καὶ τὴν ἐγκατέλειψαν αἰμόφυρτη.

Τέλος, τὴν ἀποκεφάλισαν καὶ παρέδωσε ἡ Ἁγία τὴν ψυχὴ της στὸν Κύριο, ἀφοῦ προεφήτευσεν μὲ τὴν τελευταία της ἀναπνοὴ τὴν ἐπικείμενη εἰρήνη τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸ τέλος τῶν τυράννων Μαξιμιανοῦ καὶ Διοκλητιανοῦ.

* * *

Οἱ πιστοὶ ἐνεταφίασαν τὴν Ἁγία Λουκία στὶς Κατακόμβες, οἱ ὁποῖες φέρουν τὸ ὄνομά της, ὅπου παρέμεινε κρυμμένο τὸ ἱερὸ Λειψάνο της καὶ καθ' ὅλη τὴν διάρκειαν τῆς κυριαρχίας τῶν Ἀράβων στὴν Σικελία. **Τὸν** τόπο, ὅπου ἐφυλάσσετο τὸ ἄφθαρτο Σκῆνωμα τῆς Ἁγίας, ἐγνώριζε μόνο μία οἰκογένεια, ἡ ὁποία μετέφερε τὸ ἱερὸ μυστικὸ ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν, γιὰ τὸν φόβο καταστροφῆς Αὐτοῦ ἀπὸ τοὺς ἄπιστους.

Τὸ ἔτος 886 μ.Χ. ὁ Ἅγιος Λέων, Ἐπίσκοπος Κατάνης († Μνήμη: 20ῆ Φεβρουαρίου), ἀνήγειρε περικαλλῆ Ναὸ πρὸς τιμὴν τῆς Ἁγίας, ἐνῶ εἶχε ἐπίσης ἀνεγερθῆ Ναὸς στὸν τόπο τοῦ μαρτυρίου της, στὶς Συρακοῦσες, πρὸ τοῦ 7' αἰ.

Μετὰ τὴν ἀνακατάληψιν τῆς Σικελίας ὑπὸ Ἀράβων, ὁ βυζαντινὸς Στρατηγὸς Γεώργιος Μανιάκης, τὸ ἔτος 1040 θεώρησε, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐμπλουτίσῃ τὴν Ρώμην τῆς Ἀνατολῆς, τὴν Βασιλεύσαν, μὲ τὸ ἱερὸ Σκῆνωμα τῆς Ἁγίας Λουκίας, ὡς πηγὴ πολλοῦν ἰαμάτων. **Ἡ** δὲ Ἁγία φαινόταν «ἀκέραιη καὶ δροσερὴ, ὅπως τὴν πρώτη ἡμέρα τῆς ταφῆς της».

Ἔτσι, μετέφερε τὸ ἱερὸ Λείψανον ἀπὸ τὶς Κατακόμβες στὴν Κωνσταντινούπολιν ἐντὸς ξύλινης Λάρνακος καλυμμένης μὲ ἀσήμι, ὅπως καὶ τὸ ἱερὸ Σκῆνωμα τῆς Ἁγίας Ἀγάθης.

Τὸ ἔτος 1204 μ.Χ., μὲ τὴν σύμφωνη γνώμην τοῦ νεο-εκλεγέντος Λατίνου Αὐτοκράτορος Βαλδουίνου τῆς Φλάνδρας, ὁ Δόγης Ἐρρίκος Δάνδολος (Enrico Dandolo), ἀφῆρσεν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν τὸ ἱερὸ Λείψανον τῆς Ἁγίας Λουκίας καὶ μετέφερε Αὐτὸ στὴν Βενετία (οἱ

Κατακόμβες. Ὁ τόπος ἐνταφιασμοῦ τῆς Ἁγίας Λουκίας.

δὲ Σικελοὶ ἀπέκτησαν καὶ πάλι, κατὰ τὴν διανομὴ τῶν ἱερῶν Λειψάνων τῆς κατελιμμένης Πόλεως, τὸ σεπτὸ Σκῆνωμα τῆς Ἁγίας Ἀγάθης).

Εὐρίσκεται σήμερα στὸν Ναὸ τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ἰερεμίου καὶ τῆς Ἁγίας Λουκίας στὴν περιοχή Καναρέτζιο (Cannaregio) τῆς Βενετίας.

Ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τὴν ἱερὰ Μνήμη τῆς Ἁγίας Παρθενομάρτυρος τὴν 13ην τοῦ Δεκεμβρίου μηνός.

Ἡ Ἁγία Λουκία τιμᾶται σὲ πολλές χριστιανικὲς χῶρες. **Τὴν** ἐπικαλοῦνται ἰδιαίτερος ὡς ἱατρὸ τῶν ὀφθαλμῶν (καὶ προστάτιδα τῶν ὀφθαλμιάτρων), τῆς δυσεντερίας, τῶν αἱμορραγιῶν καὶ τῶν ἀσθενειῶν τοῦ λάρυγγος, ὡς ἀσπίδα κατὰ τῶν ἐπιδημιῶν, ὡς προστάτιδα τῶν ἠλεκτρολόγων, τῶν μαχαιροποιῶν, τῶν γλυπτῶν, καὶ τῶν ὑαλοουργῶν...

* * *

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Παρθενίας φοροῦσα χλαῖναν ὑπέρλαμπρον, παρθερικῶς ἐμνηστεύθης τῷ Ζωοδότῃ Χριστῷ, καὶ ἀγάπην γεηροῦ μνηστήρος ἔλιπες· ὅθεν ὡς δῶρα νυμφικά, προσενήνοχας Αὐτῷ, τὰ ρεῖρθα τῶν Σῶν αἱμάτων, Λουκία Παρθενομάρτυς· Ὡ καὶ πρεσβεύεις ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Κοντάκιον. Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Τὴν λαμπράν σου ἄθλησιν, ἀνευφημοῦντες ἐν πόθῳ, ὡς ἀγνὴν παρθένον Σε, καὶ ἀθληφόρον τιμῶμεν· μόνον γὰρ Χριστοῦ τὸ κάλλος ἐπιποθοῦσα, ἅπασαν, ἀπεβδελύξω φθαρτῶν ιδεάν· διὰ τοῦτο καὶ τμηθεῖσα, ἀφθάρτου δόξης Λουκία ἔτυχες.

Μεγαλυνάριον.

Φίλτρῳ περωθεῖσα, τῷ θεϊκῷ, μνήστορος γῆϊνου, ὑπερέδραμες τὴν στοργήν, καὶ ὀδμαῖς ἀύλοις, τοῦ Λόγου ἐπομένη, Λουκία Ἀθληφόρε, νομίμως ἤθλησας.

+

*Τῷ δὲ ἐν Τριάδι Παναγίῳ Θεῷ,
τῷ ἐνδοξαζομένῳ ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ,
προσκύνησις καὶ εὐχαριστία,
εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
Ἀμήν!*